

[Holstein.]

faa Aar, i hvilke denne Bane har eksisteret, allerede foregaaet en ikke ringe Befolkningsstilvækst i de smaa Stationsbyer ved denne Bane. Men det er dog kun den ene Side af Sagen; den anden Side er, om ikke Jordfordelingskommission og Jordudstyknings har Opgaver i de Egne, som er denne Banes naturlige Opland, Opgaver, som kræver at blive løst og venter paa deres Løsning. Jeg skal ikke her kunne bedømme, i hvilket Omfang dette er Tilfældet, men med Nutidens maskinmæssige og tekniske Udvikling i Landbruget vilde jeg ikke anse det for udelukket, at disse Egne i en ikke uoverskuelig Fremtid vilde kunne ernære en betydelig større Landbefolkning, end Tilfældet er i Øjeblikket. Der er lignende magre Egne i Jylland, som er langt tættere befolket end disse Egne, der danner det naturlige Opland omkring denne Bane. Jeg gaar ud fra, at der inden længe vil blive oprettet en Kartoffelmøllefabrik i Sønderjylland, og hvis det er Hensigten, vilde det vel være naturligst, at den blev anbragt netop i de Egne, hvis Jord egner sig for Kartoffeldyrkning, og som vil kunne afgive Opland for en saadan Fabrikvirksomhed. Alt dette er landøkonomiske Fremtidsperspektiver, men det er landøkonomiske Fremtidsperspektiver, som under alle Omstændigheder vilde have deres Berettigelse, og som har det ganske særligt i et Grænseland som det, der her er Tale om. Befolkningsmæssigt er det jo ogsaa de blandede Egne, denne Bane gaar igennem, og det er derfor, synes det mig, ikke med Urette, at den sønderjydske Presse, bl. a. H. P. Hanssens Blad „Hejmdal“, i de sidste Dage med Henblik paa dette Lovforslag har udtrykt Betænkeligheder og ud fra nationale og nationaløkonomiske Betragtninger har advaret imod ganske at slaa denne Bane i Hartkorn med de øvrige Baner, som foreslaas nedlagt. Naar jeg ser, at den lille Stikbane, den lille Blindtarm, Dalmose — Skelskør-Banen hjemme paa min egen Egn ikke foreslaas nedlagt, men foreslaas opretholdt med Indskrænkninger i Trafikberedskabet og med Forenklinger i Banens Drift, saa synes det mig ikke uberettiget at rejse det Spørgsmaal, om en Forbindelsesbane i et Grænseland som den, der her er Tale om, uden videre bør nedlægges alene ud fra trafikale Betragtninger, ud fra den Betragtning, at den giver Underskud — det var jo et daarligt Aar, det, der er lagt til Grund for Beregningen, nemlig 1930—31 —, om det er berettiget udelukkende ud fra disse Betragtninger at kræve en saadan

Bane nedlagt. Det er et Spørgsmaal, det er berettiget at overveje — det har jo ikke været Stykgodskommissionens Opgave —, om ikke nationaløkonomiske og landbopolitiske Hensyn gør det ønskeligt indtil videre, i hvert Fald i en Prøvetid, i en Overgangstid, at opretholde denne Bane med de administrative Indskrænkninger i Driften, som det vil være muligt at indføre, om det ikke vilde være hensigtsmæssigt at opretholde den, indtil man er blevet klar paa, hvorledes Udstyknings- og Jordfordelingsopgaverne og de produktionsmæssige Muligheder, der frembyder sig i disse magre Egne, søges løst og virkeliggjort. Jeg vil derfor henstille til den højtærede Trafikminister og til det Udvalg, der skal behandle dette Lovforslag, at de ikke undlader med Hensyn til denne Bane at tage de særlige nationaløkonomiske og landbopolitiske Hensyn i Betragtning, som gør sig gældende i vort Grænseland. Det er jo muligt, at en Undersøgelse af disse Forhold vil medføre, at man kommer til det Resultat, at der ikke er Grund til at gøre nogen Ændring her, men at man bør gaa til Nedlæggelse af denne Bane ligesom af de andre. Men jeg vil i hvert Fald henstille, at de Sider af Spørgsmaalet, som ikke er overvejet i Stykgodskommissionen, fordi det ikke var dens Opgave, men er en Opgave for Rigsdagen, en Opgave for Lovgivningsmagten og Regeringen, nøje overvejes og tages i Betragtning, inden man gaar til Nedlæggelsen af denne Tværbane i de sønderjydske Landsdele. Som sagt, de, der kender Forholdene bedst dernede, som ved, hvor vanskeligt stillet den sønderjydske Landbefolkning er fremfor nogen anden, som kender de nationalpolitiske Vanskeligheder og de landøkonomiske Opgaver, der i særlig Grad ligger for dernede, har advaret imod uden videre at slaa denne Bane i Hartkorn med de øvrige, der foreslaas nedlagt. Jeg vil indtrængende henstille til den højtærede Trafikminister og til det kommende Udvalg ikke at sidde disse kyndige sønderjydske Røster overhørig, men nøje overveje, hvorvidt og i hvilken Grad deres Betænkeligheder er berettigede, og paa hvilken Maade de i bekræftende Fald bedst vil kunne imødekommes.

Johannes Hansen: Naar man ser paa de Tal, der er opført i Bemærkningerne til det foreliggende Lovforslag, maa man selvfølgelig indrømme, at det er ikke noget lysteligt Billede, de giver, og dette gælder ogsaa den Bane, som jeg vil sige nogle faa Ord om, nemlig Sorø—Vedde-Banen. Denne